

רעפ 64254-10-25 - קונסטנטין פוגולילו נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

רע"פ 64254-10-25

לפני: כבוד השופט חאלד כבוב

המבקש: קונסטנטין פוגולילו
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת רשות ערעור על פסק הדין של בית
המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ש'
בורנשטין, ד' ארד-אילון ו-ע' מיכלס) בעפ"ג
65947-06-25 מיום 22.10.2025
עו"ד צחי רז

בשם המבקש:

החלטה

לפניי בקשה למתן רשות לערער על פסק הדין של בית המשפט המחוזי מרכז-לוד (כבוד השופטים ש' בורנשטין, ד' ארד-אילון ו-ע' מיכלס) בעפ"ג 65947-06-25 מיום 22.10.2025, בגדרו התקבל באופן חלקי ערעור המבקש על החלטת בית משפט השלום בפתח תקווה (כבוד סגן הנשיא, השופט א' נוריאלי) בת"פ 12464-02-23 מיום 22.06.2025. במסגרת החלטה זו, נדחתה בקשת המבקש לפסיקת הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין או החוק).

תמצית העובדות הצריכות לעניין

1. ביום 06.02.2023 הוגש נגד המבקש ואביו (להלן, יחד: הנאשמים) כתב אישום המייחס להם ביצוע בצוותא של החזקת מכשיר המשמש לפריצה לבניין בכוונה לבצע פשע, הסתוות בכוונה לבצע גניבה או פשע, והימצאות בבניין בכוונה לבצע בו גניבה או פשע תוך נקיטת אמצעים להסתתר, עבירות לפי סעיפים 410(2)-(4) לחוק העונשין, בצירוף סעיף 29(א) לחוק (ריבוי עבירות); וביחס למבקש בלבד - נהיגה כשברמזור אור אדום, לפי סעיף 22(א) לתקנות התעבורה, התשכ"א-1961.

2. ביום 05.06.2024 ניתנה הכרעת הדין של בית משפט השלום בה זוכה המבקש ממרבית העבירות

שיוחסו לו בכתב האישום, מלבד עבירה אחת לפי סעיף 410(4) לחוק; ועבירת הנהיגה באור אדום. יחד עם זאת, הורשע המבקש בריבוי עבירות של התנהגות פסולה במקום ציבורי בצוותא, לפי סעיף 216(א)(5) לחוק (להלן: עבירת השוטטות), בצירוף סעיף 29(א) לחוק. זאת מכוח סמכותו של בית המשפט להרשיע נאשם בעבירה שלא יוחסה לו בכתב האישום, בהתאם לסעיף 184 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982. ביום 22.09.2024 נגזר דינו של המבקש ל-15 חודשי מאסר בפועל; לצד ענישה נלווית.

3. במהלך הדיון בערעור שהגישו הנאשמים בגדרי ע"פ 62804-10-24, הודיעה המשיבה כי לאור כניסתו לתוקף של התיקון לחוק העונשין אשר ביטל את עבירת השוטטות, ונכח הוראות סעיף 4 לחוק, היא מסכימה לזיכויים של הנאשמים מעבירה זו. בהמשך, הצדדים הסכימו להצעת בית המשפט לפיה המבקש יזוכה גם מהעבירה לפי סעיף 410(4) לחוק, כך שתיוותר על כנה הרשעתו רק בעבירת הנהיגה באור אדום, בגינה יוטל עליו עונש פסילה על תנאי, בלבד; וכך הורה בית המשפט.

4. ביום 10.03.2025 הגיש המבקש לבית משפט השלום בקשה לפסיקת הוצאות לפי סעיף 80 לחוק העונשין. בהחלטת בית המשפט מיום 22.06.2025 נדחתה הבקשה, תוך שצוין כי בהתאם לפסיקה, זיכוי של נאשם אינו מקנה לו זכות אוטומטית לפיצוי, אלא נדרשת קיומה של אחת משתי העילות החלופיות הקבועות בסעיף 80 לחוק. בהקשר זה נקבע, כי המשיבה פעלה באופן סביר בעת הגשת כתב האישום, כך שלא מתקיימת העילה הראשונה לפיה "לא היה יסוד להאשמה". זאת, בראי התשתית הראייתית שעמדה בפני התביעה. כן נקבע שלא מתקיימת העילה החלופית שעניינה ב-"נסיבות אחרות המצדיקות זאת".

5. המבקש ערער לבית המשפט המחוזי על החלטה זו - וערעורו התקבל באופן חלקי. בפסק הדין הודגש כי "העובדה שבית המשפט שלערעור בחר להתערב בתוצאה, אינה מלמדת כי לא התקיים יסוד סביר להעמדה לדין בעת הרלוונטית". עם זאת, נקבע כי משך הזמן בו שהה המבקש במעצר, במשך חודשיים ו-21 ימים, ובהמשך בתנאים מגבילים, "אינו עומד בהלימה מלאה לעבירות שיוחסו ל[מבקש] בכתב האישום", כך שהלה זכאי לפיצוי, הגם שבסכום מתון, בסך 5,000 ש"ח.

6. המבקש לא השלים עם פסק הדין, ומכאן הבקשה שלפניי, בגדרה הלין המבקש על גובה הפיצוי שנפסק לזכותו בבית המשפט המחוזי. בראי אמת המידה הנדרשת להתערבות בית משפט זה בעניינים כגון דא, נטען כי מתעוררת "שאלה משפטית עקרונית וציבורית ראשונה במעלה" שעניינה האם הפיצוי בסך 5,000 ש"ח הוא פיצוי סביר ביחס לתקופה בה שהה במעצר. זאת בהשוואה לגובה הפיצוי המקסימלי המעוגן בתקנות סדר הדין (פיצויים בשל מעצר או מאסר), התשמ"ב-1982. כן נטען כי התנהלות התביעה מעוררת סוגיה עקרונית, מקום בו כתב האישום שהוגש בעניינו של המבקש הוא, לטענתו, "תקדימי [ו]ראשון מסוגו" בכך שמבוסס בעיקרו על עבירות לפי סעיף 410 לחוק. כן נטען שהנמקת הערכאות קמא לוקה בחסר.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון, מצאתי כי דין הבקשה להידחות.

8. כידוע, התערבות בית משפט זה במסגרת בקשת רשות ערעור ב'גלגול שלישי', שמורה אך למקרים חריגים בהם מתעוררת שאלה משפטית עקרונית החורגת מעניינם של הצדדים, או כאשר מתעורר חשש לעיוות דין או אי צדק חמור שנגרם למבקש (ראו, מיני רבים: רע"פ 35049-07-25 בן חיים נ' מדינת ישראל, פסקה 10 (27.10.2025)).

9. כמתואר, בית המשפט המחוזי הכיר בנזק מסוים שנגרם למבקש מנסיבות ההליך המשפטי בעניינו, ובפרט לנוכח תקופת שהותו במעצר, והורה בגין כך על פיצוי בסך 5,000 ש"ח. המבקש עתר כאמור להתערבות בגובה הפיצוי שניתן לו. ברם, בנסיבות שתוארו, לא מצאתי כי גובה הפיצוי שנקבע על-ידי בית המשפט המחוזי מעורר שאלה משפטית עקרונית, ואף לא חשש לעיוות דין המצדיק התערבות בית משפט זה במסגרת 'גלגול שלישי' (וממילא, המבקש כלל לא טען לעיוות דין במסגרת בקשתו). הדבר אף מתחזק בראי שיקול הדעת הרחב המוקנה לבית המשפט בעת בחינת עילת הזכאות השנייה מבין העילות המנויות בסעיף 80 לחוק העונשין (להרחבה, ראו: רע"פ 8647/21 אזרד נ' מדינת ישראל, פסקה 13 (28.04.2022)).

10. סוף דבר: הבקשה נדחית בזאת.

ניתנה היום, כ' חשוון תשפ"ו (11 נובמבר 2025).

חאלד כבוב
שופט